

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Lesy České republiky, s. p.**, se sídlem Přemyslova 1106/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze dne 23. 5. 2024, č. j. 11 A 91/2023 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 4. 2023, č. j. MZP/2023/560/482, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „*Inspekce*“) ze dne 13. 2. 2023, č. j. ČIŽP/46/2023/689. Žalobce byl posledně uvedeným rozhodnutím shledán vinným, že na lesním pozemku KN p. č. 1031 v k. ú. Štěměchy, složeném z dílců 401A, 401B a 401C (dále jen „*lesní pozemek*“) v období minimálně od konce měsíce března 2020 až do 31. 7. 2021 neprováděl včasné zpracování a asanaci kůrovcového dříví o objemu 7633 m³ a umožnil dokončení vývoje nových generací lýkožrouta, zejména lýkožrouta smrkového (dále jen „*kůrovec*“), namnožení jeho populace, vylétnutí a rozšíření do dalších lesních porostů; následně došlo k ohrožení dalších stromů kůrovci, kácení těchto napadených stromů, k prořezávání lesních porostů, snížení jejich zakmenění, snížení jejich

mechanické stability následkem jejich „otevření“ působení bořivého větru a snížení jejich stability vůči škodlivým abiotickým činitelům jako jsou vítr, mokrá sněh, případně námraza, teplotní a srážkové extrémy. Za spáchání přestupku podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa (dále jen „zákon o inspekci“), spočívajícího v ohrožení životního prostředí v lesích vytvořením podmínek pro působení biotických a abiotických činitelů, uložila Inspekce žalobci pokutu ve výši 3 053 000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 23. 5. 2024, č. j. 11 A 91/2023 - 30, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Nejprve městský soud poukázal na to, že podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci se fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů. Jedná se o ohrožovací přestupek, což znamená, že je sankcionováno „pouhé“ vytvoření podmínek pro působení škodlivých činitelů na zákonem chráněný zájem, v tomto případě životní prostředí, bez ohledu na to, zda k poškození životního prostředí ve výsledku dojde. Ohrožovací delikt je tedy dokonán samotným vytvořením podmínek pro působení škodlivých činitelů na zákonem chráněný zájem (v této souvislosti městský soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 8 As 50/2015 - 39, či ze dne 29. 11. 2023, č. j. 10 As 168/2023 - 52).

[4] Dále městský soud uvedl, že žalobce byl sankcionován nikoliv za to, že neprovedl kalamitní těžbu tzv. kůrovcových souší (ponechal stát stromy bez aktivní přítomnosti kůrovce), ale bylo mu kladeno za vinu, že opomněl provádět včasnou asanaci kůrovcového dřeva, v němž dosud probíhal vývoj kůrovce a z něhož se posléze bez včasného zásahu žalobce staly sterilní souše.

[5] Městský soud poukázal také na to, že není sporu o tom, že k šíření kůrovce přispěly klimatické podmínky a probíhající kůrovcová kalamita, to však dle městského soudu nic nemění na tom, že žalobce měl povinnost při zjištění kůrovcových stromů co nejrychleji provést asanaci, aby šíření kůrovce zamezil a zabránil nejhorším následkům (v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2022, č. j. 9 As 149/2021 - 64). Městský soud proto také odmítl žalobcovo tvrzení, že s ohledem na masivní napadení lesních porostů kůrovcem v celé České republice již nemělo význam provádět ochranná opatření. Uvedl, že žalobce měl naopak s ohledem na masivní rozvoj kalamity podpořený klimatickými podmínkami, o čemž byl řádně informován, s náležitým časovým předstihem započít s přípravou (formou vypisování veřejných zakázek, sjednávání zpracovatelských smluv, zadávání požadavku na potřebnou techniku atp.) a prováděním veškerých v úvahu připadajících ochranných opatření (včasným výběrem vhodných způsobů asanace kůrovcového dříví), aby kůrovcovou kalamitu pomohl minimálně zpomalit.

[6] Pro posouzení přestupku nebylo dle městského soudu podstatné, kdy přesně došlo k napadení stromů kůrovcem, ale kdy došlo k vytýkanému opomenutí včasného zpracování a asanace kůrovcového dříví. Tvrzení, že již v roce 2020 nebyly na lesním pozemku žádné zdravé stromy, žalobce podle městského soudu nijak nedoložil; opak vyplývá z leteckého snímkování, údajů v kůrovcových mapách a místního šetření. Z Protokolu o kontrole

pokračování

se podává, že se na lesním pozemku nacházely kůrovcové souše různého stáří, v různých fázích rozpadu tak, jak je lýkožrout napadal v populačních vlnách. Na leteckém snímku ze dne 18. 5. 2020 je pak zřejmé významné zasažení a poškození porostu na lesním pozemku, což je patrné zejména ze změny barvy jehličí. Porovnáním tohoto stavu a stavu při kontrole v září 2021 dospěla Inspekce k závěru, že došlo k progresu zasažení plochy. Tento závěr potvrdila i kůrovcová mapa.

[7] Podle městského soudu žalobcovo jednání též splnilo materiální stránku přestupku. Ta spočívá v tom, že protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zákonem chráněné zájmy, v projednávané věci jde o ochranu životního prostředí. Městský soud dodal, že judikatura správních soudů je dlouhodobě ustálena v závěru, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Ke splnění materiálního znaku nedojde pouze tehdy, existují-li významné okolnosti, které snižují konkrétní společenskou nebezpečnost tak, že nedosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti. Městský soud uzavřel, že nenalezl žádné mimořádné okolnosti, jež by snižovaly společenskou nebezpečnost jednání žalobce pod minimální hranici.

[8] Nakonec k žalobcově námitce o nepřiměřené výši pokuty městský soud uvedl, že žalobce nenavrhl, aby soud využil své moderační oprávnění. Zdůraznil, že žalobce ani netvrdil, že by pro něj byla uložena pokuta likvidační, pouze namítal, že jde o pokutu nepřiměřenou. Podle městského soudu byla pokuta uložena v mezích zákona a není na první pohled excesivní či likvidační. Uzavřel, že Inspekce uložila pokutu ve výši 61,5 % horní hranice a podrobně vysvětlila okolnosti, ke kterým při určení trestu a jeho výměry přihlédl.

[9] Proti rozsudku městského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Předně stěžovatel tvrdí, že napadený rozsudek je nezákonný a nepřezkoumatelný, neboť městský soud nesprávně posoudil otázku splnění materiálního znaku přestupku a případné liberace stěžovatele; odůvodnění této části napadeného rozsudku označuje za vnitřně rozporné a nesrozumitelné.

[11] Stěžovatel namítá, že kůrovcová kalamita byla na lesním pozemku tak masivní, že ji nebylo možné žádnými opatřeními zpomalit, natož zastavit. Prováděním včasné asanace by stěžovatel šíření kůrovce nezamezil. Správní orgány ostatně nespороvaly, že dalšímu postupnému odumírání stromů v důsledku masivního napadení kůrovcem se nedalo zabránit. I kdyby stěžovatel v daném místě a čase ochranná opatření prováděl, životnímu prostředí (zákonem chráněnému zájmu) by to nepomohlo. Tuto skutečnost potvrzuje i postup, který přijal Národní park České Švýcarsko. Zjednodušeně řečeno, kácením nebylo možné kůrovce zastavit a pro přírodu bylo šetrnější nezasahovat a umírající stromy i s kůrovcem nechat na místě. Stěžovatel tedy svým jednáním neporušil zákonem chráněný zájem, naopak učinil to, co bylo v dané situaci pro životní prostředí nejlepší; nelze jej sankcionovat za následek, kterému nebylo možné zabránit. Napadený rozsudek tudíž označuje za nezákonný.

[12] Dále stěžovatel uvádí, že byl sankcionován za čistě formální porušení zákona o inspekci, nikoli za jednání, které by bylo ve svém důsledku škodlivé. Vymezuje se rovněž proti závěru městského soudu, dle něž ke spáchání přestupku stačí pouhé vytvoření podmínek pro působení škodlivých činitelů (kůrovce), přičemž není podstatné, zda k poškození chráněného zájmu skutečně dojde; v takovém případě by se přestupku dle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci během několikaleté kůrovcové kalamity dopustili v podstatě všichni vlastníci lesních pozemků, na nichž se nachází smrkové porosty, neboť kůrovce nelze vymýtit a všechny napadené stromy nelze včas asanovat.

[13] Co se týče materiální stránky přestupku, stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45; č. 2011/2010 Sb. NSS. S ohledem na skutečnost, že za daných okolností (kalamitní stav vyznačující se plošným napadením smrkových porostů) nebylo prováděním ochranných opatření (asanací napadených stromů) možné šíření kůrovce zabránit, nemohl být splněn materiální znak přestupku dle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci. Významnou okolností, která v tomto případě snižuje společenskou nebezpečnost stěžovatelova jednání pod minimální hranici typové nebezpečnosti, je řešení kalamitního stavu způsobem, který je nesporně k životnímu prostředí šetrnější než plošné vykácení stromů. Uvedené městský soud nezohlednil, stejně tak jako okolnosti kalamitního stavu a odborníky potvrzenou nemožnost účinně bránit dalšímu šíření kůrovce. Pro případ, že by byl splněn materiální znak přestupku, stěžovatel je přesvědčen, že učinil vše, aby spáchání přestupku zabránil, respektive aby zabránil škodám na životním prostředí, případně aby vzniklé škody co nejvíce zmírnil, čímž splnil podmínky liberace.

[14] Stěžovatel namítá, že pokuta ve výši 3 053 000 Kč v kontextu s výše uvedeným je zcela zjevně nepřiměřená v porovnání s následky jeho jednání; jeho postup mohl na jedné straně škodlivé následky způsobit (nastaly by ovšem i bez jeho přičinění), na druhé straně však jeho jednání mělo v jiné oblasti téhož chráněného zájmu (životního prostředí) nesporně pozitivní vliv.

[15] Stěžovatel nakonec uvádí, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, jelikož se městský soud nevypořádal s námitkou promlčení přestupku. Opakuje své žalobní tvrzení, dle něž chybí-li konkrétní časové vymezení skutku, respektive důkazy ve spisu dostatečně neprokazují, zda se kůrovcové souše na uvedeném pozemku nacházely již dříve, pak není najisto postaveno, jestli skutek v době zahájení správního řízení již nebyl promlčen.

[16] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Uvádí, že nelze přisvědčit argumentu stěžovatele, že prováděním včasné asanace by tak jako tak šíření kůrovce nezamezil a že učinil to, co bylo v dané situaci pro životní prostředí nejlepší. K tomu dodává, že smysl aktivního přístupu ze strany stěžovatele byl popsán v rozhodnutí Inspekce, konkrétně v části věnující se významu zákonem chráněného zájmu. Připomíná také, že skutkovou podstatu přestupku dle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci lze naplnit nejen samotným poškozením životního prostředí, ale postačí i jeho zaviněné ohrožení, jako se tomu stalo v daném případě. Přisvědčuje rovněž městskému soudu, že byl splněn materiální znak přestupku. Pokud stěžovatel včas nezajistil zpracování či jinou asanaci celkem 7 633 m³ kůrovci napadené dřevní hmoty v lesních porostech tak, aby kůrovci nemohli dokončit svůj vývoj – namnožit se a rozšířit se do okolních lesních

pokračování

porostů, dopustil se protiprávního a ve svém důsledku škodlivého jednání, jehož nebezpečnost je větší než nepatrná. Nakonec uvádí, že přestupek nebyl promlčen.

[17] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a za stěžovatele jedná v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. pověřená osoba disponující příslušným právnickým vzděláním. Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Dříve, než se bude Nejvyšší správní soud věnovat vlastnímu posouzení kasačních námitek, považuje za vhodné zdůraznit, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti dostatečně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského (respektive městského) soudu.

[20] Posuzovaná kasační stížnost ve značné části obsahuje zopakované žalobní námítky či rekapitulaci závěrů městského soudu. S ohledem na to, že kasační stížnost je oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (respektive městského) soudu (§ 102 s. ř. s.), důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se musejí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005 - 59). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Kasační námítky směřující proti konkrétním závěrům městského soudu jsou formulovány značně obecně, a proto na ně – s ohledem na zásadu dispoziční – stěžovatel obdrží od soudu pouze stručné odpovědi.

[21] Ze systematického hlediska je nejprve vhodné zabývat se kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. Pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, musel by jej Nejvyšší správní soud zrušit, a to i bez námítky stěžovatele. Kasační soud však rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným neshledal, tato námitka tak není důvodná z důvodů předestřených níže.

[22] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku jednak v tom, že závěry městského soudu k otázce splnění materiálního znaku přestupku jsou vnitřně rozporné a nesrozumitelné, a dále označuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný,

jelikož městský soud měl dle jeho názoru opomenout žalobní námitku promlčení přestupku.

[23] Námitka vnitřní rozpornosti a nesrozumitelnosti napadeného rozsudku není důvodná. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, podle něhož lze *„za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.“* Žádnou ze zmiňovaných vad napadený rozsudek netrpí. Naopak je srozumitelný a pečlivě odůvodněný (včetně otázky splnění materiální stránky přestupku – viz níže), je nepochybné, že městský soud žalobu zamítl a proč tak učinil.

[24] Stejně tak není rozsudek nepřezkoumatelný z důvodu údajného opomenutí námitky promlčení přestupku městským soudem. Nejvyšší správní soud ze žaloby ověřil (viz č. 1. 3 spisu městského soudu), že stěžovatel námitku promlčení formuloval tak, že *„[c]hybí-li konkrétní časové vymezení skutku, pak není najisto postaveno, zda skutek v době zahájení správního řízení již nebyl promlčen.“* Je tedy patrné, že námitka promlčení přestupku byla založena na premise, že *„chybí konkrétní časové vymezení skutku“* ve správních rozhodnutích. S ohledem na to, že městský soud dospěl k závěru, že doba, po kterou došlo k vytykanému přestupku (opomenutí včasného zpracování a asanace kůrovcového dříví) byla jasně a dostatečně prokázána (viz strany 6 až 7 napadeného rozsudku), nebylo třeba, aby explicitně vypořádával námitku promlčení, neboť, jak bylo vysvětleno výše, ta byla založena na předpokladu, že časové vymezení skutku chybí. Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že přestupek nebyl promlčen, neboť v projednávaném případě byla zákonná promlčecí doba tříletá podle § 30 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Šlo totiž o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč. Přestupek stěžovatele měl trvat do 31. 7. 2021 a žalovaný pravomocně rozhodl dne 28. 4. 2023. Jednání stěžovatele tak nebylo promlčeno.

[25] Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[26] Co se týče vlastního právního posouzení věci, stěžovatel nejprve opakuje svoji žalobní argumentaci, dle níž s ohledem na masivní napadení lesních porostů kůrovcem v celé České republice již nemělo význam provádět ochranná opatření. Na tuto námitku již dostatečně odpověděl městský soud na stranách 5 až 6 napadeného rozsudku. Stěžovatel sice uvádí, že napadený rozsudek je v této části nezákonný, proti konkrétním závěrům městského soudu ovšem nepředkládá žádnou svoji argumentaci. Nejvyšší správní soud s ohledem na to jen stručně uvádí, že se ztotožňuje s městským soudem, že stěžovatel námitku, dle níž nemělo význam provádět ochranná opatření za účelem zpomalení kůrovcové kalamity, opírá o závěry nezávazných dokumentů či postup v jiné lokalitě (Národní park České Švýcarsko), v níž je aplikován jiný režim ochrany než v běžných hospodářských lesích; s ohledem na to nelze tomuto tvrzení přisvědčit. Současně lze dodat, že Inspekce ve svém rozhodnutí (v části věnující se významu zákonem chráněného zájmu) dostatečně vysvětlila, proč měl stěžovatel s náležitým časovým předstihem započít s přípravou a prováděním veškerých v úvahu připadajících ochranných opatření,

pokračování

aby kůrovcovou kalamitu pomohl minimálně zpomalit. Na povinnost vlastníka lesa aktivně vyhledávat kůrovcové stromy, provádět jejich včasnou a účinnou asanaci též trefně poukázal také městský soud (viz např. odstavec 35 napadeného rozsudku).

[27] Stěžovatel rovněž nesouhlasí s městským soudem, že ke spáchání přestupku stačí pouhé vytvoření podmínek pro působení škodlivých činitelů (kůrovce), a tvrdí, že v takovém případě by se přestupku dle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci během několikaleté kůrovcové kalamity dopustili v podstatě všichni vlastníci lesních pozemků se smrkovými porosty. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že závěr městského soudu, dle něž se jedná o ohrožovací přestupek, je správný a v souladu s judikaturou tohoto soudu (k tomu srov. např. rozsudky ze dne 16. 10. 2013, č. j. 4 As 71/2013 - 35, nebo již zmiňovaný č. j. 9 As 149/2021 - 64). Není ani pravdou, že skutkovou podstatu uvedeného přestupku by automaticky naplnili všichni vlastníci lesních pozemků se smrkovými porosty; obdobný přestupek by spáchali pouze ti, kteří by stejně jako stěžovatel rezignovali na přijímání ochranných opatření (jak je popsáno výše, argumentace stěžovatele, dle níž šíření kůrovce nelze zabránit ani jej omezit, zůstala v rovině tvrzení).

[28] Důvodná není ani námitka týkající se nesprávného posouzení materiálního znaku přestupku městským soudem. Stěžovatel namítá, že jeho jednání je „*pod minimální hranicí typové nebezpečnosti*“, neboť řešil kalamitní stav způsobem, který je dle jeho přesvědčení k životnímu prostředí šetrnější než plošné vykácení stromů. Městskému soudu pak vytýká, že tuto okolnost nezohlednil, stejně jako odborníky potvrzenou nemožnost účinně se bránit dalšímu šíření kůrovce.

[29] Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008 – 45 (na který odkazoval jak městský soud v napadeném rozsudku, tak i stěžovatel v kasační stížnosti), jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Ke splnění materiálního znaku nedojde pouze tehdy, existují-li významné okolnosti, které snižují konkrétní společenskou škodlivost (za dřívější úpravy šlo o „společenskou nebezpečnost“; tento pojem užíval jak městský soud v napadeném rozsudku, tak i stěžovatel v kasační stížnosti), že nedosahuje ani minimální hranice typové škodlivosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014 - 32). Jak již bylo uvedeno výše, městský soud vysvětlil, z jakých důvodů nepřisvědčil tvrzení stěžovatele, že nemělo význam provádět ochranná opatření za účelem zpomalení kůrovcové kalamity. S ohledem na to nelze ani městskému soudu vytýkat, že nepovažoval nemožnost účinné obrany proti dalšímu šíření kůrovce ani zdůrazňovanou „pasivitu“ stěžovatele (jako stěžovatelem tvrzený nejlepší způsob řešení kůrovcové kalamity) za mimořádné okolnosti, jež by snižovaly společenskou škodlivost jednání stěžovatele pod minimální typovou škodlivost, a tím nebyl splněn materiální znak přestupku.

[30] Námitka, dle níž stěžovatel splnil podmínky liberace, byla poprvé uplatněna teprve v kasační stížnosti, nemá svůj předobraz v žalobě, ačkoli v ní uplatněna být mohla. Představuje tedy nepřipustnou námitku dle § 104 odst. 4 s. ř. s., a proto se jí Nejvyšší správní soud dále nezabýval.

[31] Nakonec stěžovatel tvrdí, že pokuta ve výši 3 053 000 Kč je zcela zjevně nepřiměřená v porovnání s následky stěžovatelova jednání (v podrobnostech viz odstavec [14] tohoto

rozsudku). Tato argumentace ovšem nesměřuje proti napadenému rozsudku, ve kterém stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci (viz stranu 7 napadeného rozsudku či rekapitulaci závěrů městského soudu v odstavci [8] shora), a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu dále srovnej například též usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud se ani tímto tvrzením tudíž nemohl zabývat, neboť v opačném případě by vybočil ze své prezkumné role.

[32] Nejvyšší správní soud tudíž shledal kasační stížnost nedůvodnou a zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[33] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. ledna 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu